

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI HAI
TRONG RỪNG LAU HÀO KIẾT LÁNH MÌNH

Lý Hàn Thu không nói gì nữa .

Đột nhiên có tiếng người ở xa hỏi vọng lại :

- Đây là địa phương nào?

Tần Nhi đoạt lấy thanh kiếm của Lý Hàn Thu . Nàng lượm rất mau những mảnh áo rách dưới đất và lau sạch vết máu loang lổ cất giọng ôn nhu hỏi :

- Công tử để tiểu ty sắp đặt được chăng ?

Lý Hàn Thu mỉm cười gật đầu.

Tần Nhi dắt Lý Hàn Thu đi rất lẹ ra khỏi cổ miếu chạy về phía sau , khẽ hỏi :

- Công tử trèo lên cây được không ?

Đoạn nàng đưa tay ra đỡ cho Lý Hàn Thu trèo lên một cây cao .

Cây này tuy không lớn , nhưng cành lá rậm rạp, người nấp trên đó khó ai nhìn thấy.

Tần Nhi thấy Lý Hàn Thu trèo lên cây rồi, nàng tự mình ẩn vào trong đám cỏ rậm bên cạnh miếu.

Lý Hàn Thu rẽ cành lá chú ý nhìn ra thì thấy bốn người đang chạy lẹ tới gần tiểu miếu.

Hai người đứng ngoài còn hai tên chạy vào miếu xục tìm một lát rồi trở ra nói:

- Không có !

Một đại hán đứng canh giữ mé tả ngoài cổng miếu nhìn người áo đen mé hữu nói :

- Người sơ tâm như vậy, miệng nói oang oang thì dù bọn chúng ẩn ở đây cũng vẫn phòng bị chạy trốn rồi.

Gã áo đen mé hữu dường như rất kính sợ người áo đen mé tả, khom lưng vâng dạ luôn miệng .

Lý Hàn Thu ẩn mình trên cây nhìn xuống cử động của cả bốn người rất rõ ràng, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Người áo đen mé hữu vừa rồi quả nhiên lớn tiếng hô hoán, ta mới phát giác mà chuồn ra đây. Chắc hẳn có ý giúp ta .

Đột nhiên chàng động tâm tự hỏi :

- Người đó có phải là Lôi huynh đã cải trang ?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi vận hết mục lực ra mà nhìn .

Tuy mục chàng vượt hẳn người thường song dưới ánh sao lơ mờ, chỉ nhìn thấy thấp thoáng bóng người chứ không rõ tướng mạo .

Bỗng thấy đại hán mé hữu lại vào trong miếu.

Lập tức có ánh sáng bật lên.

Hiển nhiên người áo đen vào miếu rồi đốt mỗi lửa để kiểm tra khắp một lượt

Tần Nhi ẩn gần đó lợm một hòn đá ngấm ngấm vận chân lực rồi liệng ra phía xa xa .

Giữa lúc đêm khuya thanh vắng có rào rào vang lên làm cho chim chóc kinh hãi xào xạc bay ra .

Bóng người áo đen đột nhiên co giò chạy về phía có tiếng động chim bay . ánh lửa trong miếu lập tức tắt phụt .

Tần Nhi dẫn dụ cho bốn người áo đen ra xa rồi, lập tức nàng xoay mình chạy đến dưới gốc cây vẫy tay .

Lý Hàn Thu ở trên cây nhảy xuống khẽ hỏi :

- Chạy hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Đại khái người áo đen đã phát hiện ra dấu vết trong miếu. Mình không thể ở đây lâu được, vậy ta phải chạy đi thôi ! Công tử đừng sinh cường chiến đấu với họ mà để tiểu ty nâng đỡ công tử lên đường .

Nàng đưa bàn tay mềm mại ra đỡ Lý Hàn Thu chạy nhanh về phía chính bắc nhỏ, nước chảy lao xao, ban đêm tĩnh mịch càng nghe rất tỏ .

Tần Nhi dừng bước lại ngừng đầu trong chiều trời nói :

- Nhiều lắm là chỉ nửa giờ nữa là trời sáng bạch . Chỗ này chưa ra khỏi phạm vi tai mắt của Phương Tú . Chúng ta không thể hành động lúc ban ngày. Vậy trước khi trời sáng, chúng ta phải tìm thấy một nơi ẩn mình mới xong .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Hay hơn hết là chúng ta tìm đến một nơi hoang dã đầy cỏ rậm không người qua lại thì Phương Tú đoán sao được hành tung mình .

Tần Nhi cười đáp :

- Cách này tuy hay nhưng công tử cần dưỡng thương thì phải tìm chỗ nghỉ ngơi được . Tiểu ty còn muốn kiếm thuốc đắp vết thương công tử .

Lý Hàn Thu gạt đi :

- Không cần đâu ! Thương thế của tại hạ chẳng lấy chi làm nặng, chỉ cần tạm nghỉ ngơi chốc lát là khôi phục nguyên lực được ngay .

Tần Nhi nói :

- Tiểu ty đã coi vết thương của công tử tuy không phạm đến xương cốt thế là may lắm, nhưng nếu không rịt thuốc thì e rằng mất năm sáu ngày mới khỏi được .

Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Tiểu ty nhớ rằng gần khe suối này có một rừng lau rậm rạp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ẩn vào trong bụi lau hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Ở đó mới an toàn .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không biết bơi lội. Nếu mình ở dưới nước mà lỡ bị họ tìm thấy thì đành bó tay chịu trời.

Tần Nhi tủm tủm cười nói :

- Công tử hãy yên tâm ! Tiểu ty không để công tử ngồi dưới nước đâu. Giữa đầm lau này có một bãi cát .

Lý Hàn Thu nói :

- Không được ! Không được !

Tần Nhi hỏi :

- Sao mà không được ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chỗ đó dường như có điểm đặc biệt . Cô nương còn biết có lẽ nào người khác lại không hay?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Chỗ này Quyên Nhi cũng biết còn Dương Tú chẳng hiểu biết không ? Nhưng tiểu ty chắc đến tám phần là y không biết vì Quyên Nhi chưa nói với ai.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Đó là một bãi cát hoang vu phải không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không phải ! Đó là một địa phương rất tốt cho người dưỡng thương .

Nàng nhìn nhận một lúc rồi tiếp :

- Bãi lau đó ở hạ lưu dòng suối này , không ai cắt xén bao giờ, nó tự sinh tự diệt nên rậm rạp phi thường . Nếu không biết nội tình thì chẳng ai cho là nơi có người ẩn nấp hay người ở .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao? Chỗ đó có người ở ư ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! ở đó có một bà già rất hiền lành và hai vị tiểu cô nương diêm dúa . Công tử thử nghĩ coi, một chàng trai bảnh mà vào đường thương tại đó có phải là một nơi rất tốt không ?

Lý Hàn Thu khẽ hắng giọng một tiếng, muốn nói lại thôi.

Tần Nhi nói tiếp :

- Nếu tiểu tỳ thuyết phục được họ chiếu cố cho công tử thì sẽ trở về Phương Gia Đại Viện một chuyến .

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi :

- Cô nương định cải trang để trở về hay sao?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không cần ! Tiểu tỳ cứ để nguyên chân tướng trở về .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bọn họ đã biết cô nương đi với tại hạ mà bây giờ cô trở về Phương Gia Đại Viện há chẳng khiến cho bọn họ sinh lòng ngờ vực .

Tần Nhi mỉm cười đáp :

- Tiểu tỳ sẽ có cách để bọn họ tin mình .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có thể nói cách đó cho tại hạ nghe được không ?

Tần Nhi cười đáp :

- Dĩ nhiên là phải khoa trương công tử . Tiểu tỳ sẽ nói công tử là người rất quân tử . Sau khi công tử giải khai huyết đạo cho tiểu tỳ thì để cho tiểu tỳ tự ý muốn đi đâu thì đi.

Lý Hàn Thu mỉm cười ngắt lời :

- Liệu bọn họ có tin không ?

Tần Nhi đáp :

- Dĩ nhiên là bọn họ phải tin .

Lý Hàn Thu đột nhiên khẽ thở dài nói :

- Tần cô nương ! Dù cô nương thuyết phục được họ trong nhất thời nhưng cô sẽ lâm vào tình trạng rất nguy hiểm .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu nói :

- Người che mặt có mối tình tha thiết với cô . Cô trở về Phương Gia Đại Viện thì có khác gì thân dê chui vào miệng cọp ? Dù Phương Tú có lòng bảo vệ cô nhưng hẳn rất sợ người che mặt khi nào hẳn dám binh vực cô ?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Công tử thật lòng quan tâm đến tiểu tỳ như thế ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chúng ta đã cùng nhau trải qua một phen hoạn nạn thì sống chết có nhau mới vừa . Có lý nào mà lại chẳng quan tâm được ?

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Vậy để tiểu tỳ nghĩ lại coi nên thế nào? Bây giờ tiểu tỳ đưa công tử vào rừng lau đã .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nhất định vào đó ư ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Phương Tú tất nhiên dốc toàn lực để truy tầm hành tung công tử . Trong vòng mấy chục dặm vuông y đều bố trí trạm gác, chúng ta quyết chẳng thể nào lọt khỏi tai mắt họ .

Lý Hàn Thu hãy còn ngần ngừ thì Tần Nhi đã đứng dậy nói :

- Chúng ta đi thôi ! Công tử cứ nghe lời tiểu tỳ, quyết không lằm lẩn .

Nàng cất bước đi trước .

Lý Hàn Thu theo sau. Tần Nhi cứ dọc bờ suối mà đi.

Quả nhiên đi chưa được mấy dặm thấy khe suối rộng mát và toàn lau sậy đầy đặc .

Lúc này trời đã sáng tỏ . Cảnh vật đều nhìn rõ .

Tần Nhi dịu dàng hỏi :

- Vết thương của công tử ra sao? Chúng ta dẫn mình xuống nước đi vào rừng lau được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không hề chi ! Chỉ cốt sao cô nương đi được thì tại hạ tự tin là mình cũng đi được .

Tần Nhi mỉm cười đi trước dẫn đường .

Hai người vạch lau rẽ sậy đi sâu mãi vào .

Nước suối mỗi lúc một sâu rồi ngập đến thắt lưng .

Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu, nói bằng một giọng tha thiết :

- Công tử hãy coi chừng chỗ vết thương .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Dưới nước bùn cát rất sâu, cất bước khó khăn . Giả tỷ sâu hơn chút nữa thì con người đến bị hãm vào trong bùn không lên được .

Tần Nhi hỏi :

- Công tử sợ rồi chăng ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Dù cho bữa nay có bị chìm sâu xuống bùn mà chết cũng chẳng thể để nàng khinh thường được .

Tuy Lý Hàn Thu là tay cao thủ bậc nhất nhưng không biết bơi lội, nên chàng đi trong bùn nước không khỏi có chút kinh hãi.

Chàng lại chẳng hiểu Tần Nhi có dụng tâm gì, vẫn phải tiếp tục cất bước tiến về phía trước .

Người nàng thấp hơn Lý Hàn Thu khá nhiều. Nước mới ngập đến thắt lưng Lý Hàn Thu mà đã lên tới ngực nàng . Nhưng nàng không sợ hãi gì hết, vẫn quả quyết tiến bước .

Về sau bùn cát nông dần rồi đi đến chỗ một khu bãi cát nổi cao lên . Khu đất này khô ráp bốn mặt đầy lau sậy vây quanh .

Trên bãi cát rộng chừng năm trượng vuông này có một căn nhà tranh thấp tè.

Tần Nhi rảo bước tiến về phía nhà tranh . Nàng rùng mình mấy cái cho bùn đất dính vào người rồi xuống rồi đưa mắt hướng về phía nhà tranh chắp tay nói :

- Tiểu Tần Nhi lên thêm bái phỏng, mong lão tiên bối cho vào bái kiến .

Thái độ nàng rất cung kính chẳng khác gì kẻ đi cầu sư phụ .

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy lau sậy trùng điệp bao vây. Cảnh vật ngoài một trượng khó lòng nhìn thấy. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Nơi đây quả là bí ẩn , nhưng hiu quạnh vô cùng ! Con người không đủ định lực mà quanh năm ở đây thì tưởng buồn đến phát bệnh .

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở . Một người đàn bà đứng tuổi mình mặc áo màu lam đứng tựa cửa mỉm cười nói :

- Quý hoá quá ! Tần cô nương còn nhớ mẹ con ta ư ?

Bà ngừng đầu thấy Lý Hàn Thu đứng bên cạnh liền hỏi tiếp :

- Vị này là ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Đây là Lý công tử tên gọi Lý Hàn Thu . Văn bối đến đây một cách đột ngột, trong lòng lấy làm áy náy, hướng chỉ lại dẫn một người khách lạ .

Phu nhân trung niên nói :

- Không hề chi ! Mời hai vị vào trong này.

Lý Hàn Thu vừa cất bước vừa mượn cô hội liếc mắt nhìn phu nhân thì thấy bà mặc quần sồi áo vải, vào trạc tứ tuần, mặt tròn vành vạnh, có dáng một vị phu nhân trong quý tộc . Chàng không hiểu tại sao nhân vật thế này lại vào cư trú trong một địa phương quái lạ ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã đi vào tới trong nhà .

Cả căn nhà chỉ làm hai gian . Giữa nhà buông một tấm màn bằng vải màu lam ngăn ra làm đôi, thành phòng trong phòng ngoài.

Phòng ngoài là nơi tiếp khách, chỉ bày có ba cái ghế tre và một bàn gỗ . Đại khái phòng này còn dùng làm phòng ăn .

Phu nhân trung niên tủm tủm cười nói :

- Mời hai vị ngồi chơi.

Lý Hàn Thu nghiêng mình từ từ ngồi xuống nói :

- Tại hạ quấy nhiễu phu nhân !

Phu nhân đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi :

- Phải chăng công tử đã đổ thuốc dịch dung ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhãn quang của phu nhân thật là sắc bén !

Tần Nhi đối với thiếu phụ này ra chiều rất kính sợ . Nàng khép nép đứng một bên không dám trả lời.

Bỗng nghe phu nhân thủng thẳng nói :

- Ở trong hàn xá hay hơn hết là đem chân tướng để gặp nhau.

Tần Nhi khẽ nói :

- Công tử mau đi rửa mặt cho hết lớp thuốc dịch dung .

Dphu nhân đột nhiên lớn tiếng nói :

- Du Nhi ! Lấy thau nước lên đây !

Bỗng thấy tấm rèm lay động . Một vị tiểu cô nương chừng mười lăm tuổi mình mặc áo xanh đầu chải thành hai bím tóc, hai tay bưng một thau nước . Trên miệng thau đặt một tấm khăn mặt .

Gót sen thoăn thoắt, cô bé đi tới trước mặt Lý Hàn Thu, nhẹ nhàng đặt thau nước xuống .

Lý Hàn Thu rửa hết lớp thuốc đồ, để lộ bộ mặt anh tuấn ra .

Dphu nhân cười ruồi hỏi :

- Lý công tử ! Phải chăng công tử ít qua lại giang hồ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Vãn bối ra đời chưa được bao lâu.

Dphu nhân khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Lệnh tôn ..

Lý Hàn Thu nói ngay :

- Tiên phụ là Lý Thanh Trần .

Dphu nhân vội hỏi :

- Có phải là Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đó chính là tiên phụ .

Dphu nhân biến đổi sắc mặt, nhưng chỉ thoáng qua bà trở lại thản nhiên cười mát nói :

- Ngày trước lão thân có quen biết lệnh tôn .

Lý Hàn Thu rất lưu tâm đến thần sắc phu nhân, chàng nhìn rõ nét mặt đối phương biến đổi dù chỉ là trong nháy mắt, thì không khỏi động tâm. Nhưng chàng đã trải qua mấy phen nguy hiểm nên học được tính trấn thủ giữ cho bình tĩnh, vẻ ngạc nhiên không lộ ra ngoài mặt.

Tần Nhi nói xen vào :

- Bọn văn bối bị người truy sát đến đây tỵ nạn. Mong rằng lão tiền bối chuẩn cho ở đây mấy ngày.

Dhu nhân cười hỏi :

- Cô nương đã được Phương Tú bảo vệ thì còn ai dám truy sát ?

Tần Nhi đáp :

- Người này là Động chủ của Phương Tú, nên Phương Tú sợ lão lắm, dù có lòng che chở văn bối cũng không dám.

Dhu nhân vẻ mặt nghiêm nghị, chậm rãi hỏi :

- Cô nương đã thấy người đó chưa?

Tần Nhi đáp :

- Văn bối thấy rồi.

Dhu nhân hỏi :

- Cô nương có thể tường thuật dung mạo cùng những đặc điểm của lão không ?

Tần Nhi đáp :

- Lão che mặt bằng tấm khăn, không bao giờ chịu bỏ ra, ngoài hai bàn tay toàn thân chỗ nào cũng che kín.

Dhu nhân ngó Lý Hàn Thu nói :

- Công tử đây bị thương về tay Phương Tú phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Không phải ! Y bị thương về lưỡi kiếm của người che mặt.

Dphu nhân dường như có vẻ hứng thú, quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão dùng kiếm pháp gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Kiếm pháp của lão rất ghê gớm . Mỗi chiêu công kích đều như chim Bàng xà xuống . Lão kêu bằng "Thiên Bàng Kiếm Pháp" .

Dphu nhân hỏi :

- Thiên Bàng Kiếm Pháp ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế !

Dphu nhân trung niên trầm ngâm một lúc rồi hỏi sang chuyện khác :

- Công tử bị thương có nặng lắm không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tuy vết thương khá nặng, nhưng vẫn bối tự tin là còn có thể chống chọi được .

Dphu nhân gật đầu cười nói :

- Cõi nét mặt của công tử thì đại khái là mất máu nhiều quá . Hay hơn hết là công tử phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Tần Nhi nói :

- Dphương Tú đặt tai mắt khắp nơi. Ngoài chỗ tiền bối đây thì trong vòng mấy chục dặm vuông chẳng còn nơi nào có thể lánh mình được nữa .

Dphu nhân nở nụ cười hiền hoà nói :

- Nếu các vị không hiểm chặt chội thì lưu lại đây mấy ngày cũng chẳng hề gì .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tự hỏi :

- Nơi đây chỉ có hai gian phòng nhỏ, mình mà ở lại dưỡng thương thì mẹ con bà ngủ ở đâu?

Phu nhân đã nhìn rõ tâm sự của Lý Hàn Thu liền tủm tủm cười nói :

- Công tử bất tất phải quan tâm . Ở trong đám lau rậm kia lão thân còn một con thuyền nhỏ có thể trú chân được . Công tử mà ở lại trong căn nhà tranh này thì mẹ con lão thân xuống thuyền ngủ cũng được .

Lý Hàn Thu nói :

- Như thế sao tiện ? Xin cho vãn bối ngủ dưới thuyền cũng được .

Phu nhân gật đầu đáp :

- Cách bố trí ở trong thuyền so với chỗ này tương đối gọn ghẽ hơn .

Bà quay lại ngó Du Nhi nói tiếp :

- Người đi lấy thuốc dầu để rịt vết thương cho Lý công tử rồi dẫn y xuống thuyền để y thay quần áo nghỉ ngơi.

Bà dặn bảo xong xoay mình đi vào phòng trong .

Du Nhi dạ một tiếng rồi vào nhà lấy thuốc ra gói thuốc bột bọc vải trắng . Cô cởi vải buộc chỗ vết thương của Lý Hàn Thu ra bỗng chau mày nói :

- Thương thế rất nặng ! Không rịt thuốc thì e rằng sẽ thành mủ mất .

Động tác của cô bé có vẻ thành thạo Cô lấy nước nóng rửa vết thương rịt thuốc vào rồi buộc lại. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, cô đã làm xong .

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương !

Du Nhi mỉm cười đáp :

- Tướng công bất tất phải khách sáo . Bây giờ tiểu muội dẫn tướng công xuống thuyền yên nghỉ .

Tần Nhi khẽ nói :

- Công tử hãy xuống thuyền trước đi ! Tiểu ty thay đổi áo quần rồi sẽ xuống sau.

Lý Hàn Thu ngó lại áo quần mình ướt đầm, chàng toan lên tiếng thì Du Nhi đã nói ngay :

- Dưới thuyền đã có quần áo đàn ông . Tướng công xuống thuyền mà thay đổi.

Rồi cô cất bước đi trước .

Lý Hàn Thu theo sau rảo bước tiến vào trong bụi lau rậm rạp .

Du Nhi đi tới bên rừng lau ở sau nhà, chửi mòi huýt lên tiếng còi.

Bỗng thấy ngọn lau lay động, một con thuyền nhỏ mũi nhọn ở trong rừng lau từ từ tiến rạ Một thiếu nữ áo xanh chừng mười tám, mười chín tuổi mình mặc áo vải, tay cầm con sào tre, đứng ở đằng mũi thuyền ra .

Du Nhi nghiêng mình nói :

- Tỷ tỷ ! Má má bảo tiểu muội đưa Lý tướng công đây ra thuyền nghỉ .

Thiếu nữ áo vải dòm ngó Lý Hàn Thu hai lượt rồi dùng sức chống đầu sào xuống đẩy con thuyền gỗ áp mạn .

Thiếu nữ áo vải tung mình nhảy lên bờ .

Du Nhi nói :

- Mời tướng công xuống thuyền .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Ba mẹ con nhà này dường như không phải là những người bình thường mà sao lại tìm đến ở chỗ không có vết chân người này?

Lý Hàn Thu cất bước xuống thuyền đi vào trong khoang .

Trong thuyền có kê một cái giường gỗ đủ cả chăn gấm gối thêu. Hai bên cửa sổ mở ra . Cửa sổ buồng rủ hai tấm sa trắng .

Thiếu ni*~ áo vải lên tiếng :

- Xin khép cửa khoang thuyền lại vì trong rừng lau này có muỗi lắm đấy !

Lý Hàn Thu vừa khép cửa khoang thuyền vừa nói :

- Xin đa tạ cô nương !

Du Nhi nói tiếp :

- Xin tướng công yên trí nghỉ ngơi. Bên giường có cái tủ gỗ . Trong tủ đựng quần áo đàn ông . Tướng công cứ tùy tiện lấy ra mà thay đổi. Lát nữa tiểu muội sẽ đưa cơm xuống .

Lý Hàn Thu nói :

- Đa tạ hai vị !

Du Nhi và thiếu nữ áo vải trở gót về căn nhà tranh .

Lý Hàn Thu mở tủ áo quả nhiên thấy mấy bộ y phục đàn ông . Chàng lấy một bộ quần áo màu lam ra thay đổi. Còn quần áo mình dính đầy bùn cát thì bỏ ra ngoài khoang thuyền . Chàng ngồi xếp bằng trên giường gỗ vận khí đều hoà hơi thở .

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên nghe tiếng Tần Nhi vọng ra hỏi :

- Lý tướng công đã nghỉ ngơi chưa?

Lý Hàn Thu mở cửa khoang thuyền ra cười đáp :

- Tần cô nương !

Tần Nhi đã đổi mặc bộ quần áo vải xanh tung mình nhảy xuống thuyền đi thẳng vào khoang cười hỏi :

- Nơi đây có tốt không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Kể ra thì hay lắm ! Có điều tại hạ chưa quen . Vậy chúng ta sớm dời khỏi nơi đây.

Tần Nhi nói :

- Đa đâu ầm đấy ! Tướng công hãy mượn cơ hội này dưỡng thương cho lành rồi sẽ tính .

Lý Hàn Thu nói :

- Thương thế của tại hạ tuy không có gì nặng lắm nhưng muốn chờ cho khỏi hẳn e rằng cũng phải mất một quãng thời gian khá lâu.

Hết hồi 112